

KIERSTEN WHITE

**ȘI
MĂ
ÎNTUNEC**

Traducere din limba engleză de
OFELIA AL-GAREEB

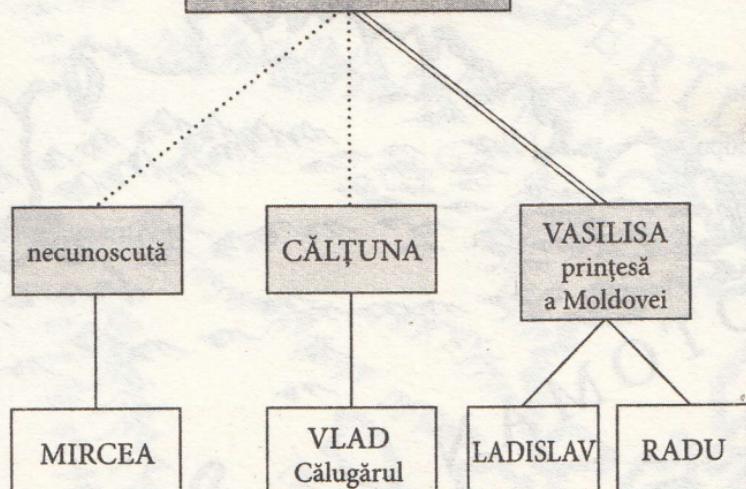
Corint
BOOKS

—2017—

— VALAHIA —

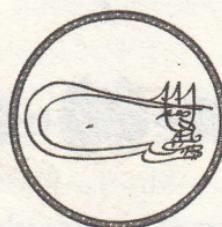
VLAD DRACUL
Domnul Valahiei

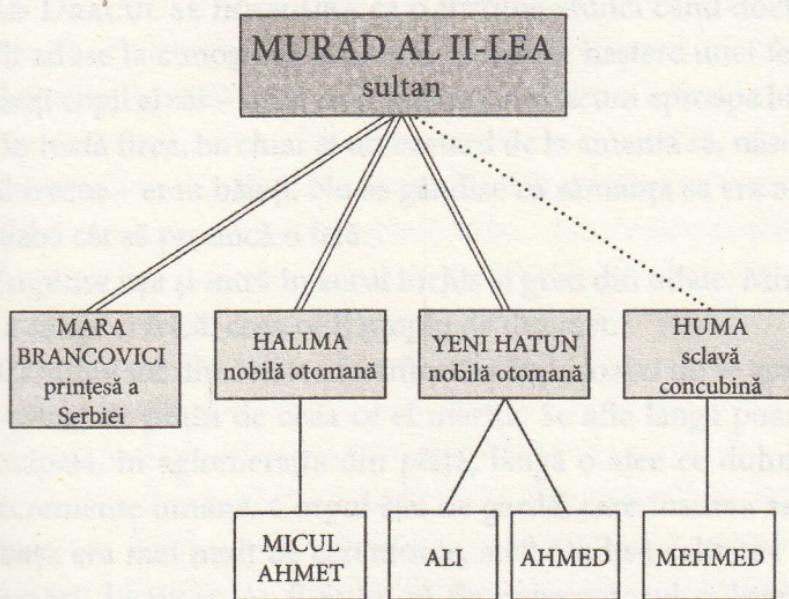
..... concubină

===== soție

===== descendant

— IMPERIUL OTOMAN —

..... concubină

===== soție

===== descendant

1

1435: Sighișoara, Transilvania

VLAD DRACUL SE ÎNNEGURĂ ca o furtună atunci când doctorul îi aduse la cunoștință că soția sa dăduse naștere unei fete. Ceilalți copii ai săi – unul de la prima soție, acum aproape bărbat în toată firea, ba chiar și un bastard de la amanta sa, născut anul trecut – erau băieți. Nu se gândise că sămânța sa era atât de slabă cât să producă o fată.

Împinse ușa și intră în aerul închis și greu din odaie. Mirosea a sânge și frică, ceea ce îl umplu de dezgust.

Căminul lor din cetatea fortificată a Sighișoarei nu se aprobia câtuși de puțin de ceea ce el merita. Se afla lângă poarta principală, în aglomerația din piață, lângă o alei ce duhnea a excremente umane. Corpul său de gardă, care însuma zece bărbați, era mai mult de ceremonie, atribuindu-i calitatea de preamărit locuitor. Ar fi putut să fie guvernatorul militar al Transilvaniei, însă trebuia să fie domnitorul întregii Valahii.

Poate că de astă fusese blestemat cu o fată. O altă insultă adusă onoarei sale. Făcea parte din Ordinul Dragonului, aprobat de însuși papa. El trebuia să fie voievodul, comandanțul militar suprem, însă pe tron ședea fratele său, în vreme ce el era guvernatorul sașilor care se aşezaseră pe pământul țării sale.

Curând, avea să le prezinte onorul în vârful unei săbii.

Respect p Vasilisa zăcea culcată pe pat, leoarcă de sudoare și gemând de durere. Fără doar și poate, slăbiciunea care se înrădăcinase în pântecele ei îi apartinea întru totul. Lui i se întoarse stomacul la vederea ei, acum o prințesă lipsită de atitudine și ținută.

Doica îi întinse un mic monstru roșu la față și care urla. Nu avea nume pentru fete. Vasilisa, fără nicio îndoială, ar fi vrut ceva care să-i onoreze familia, dar Vlad îi ura pe voievozii moldoveni din care se trăgea ea, pentru că nu reușiseră să-i aducă vreun avantaj politic. Deja își numise bastardul Vlad, după el. Avea s-o numească la fel și pe fiica sa.

— Ladislav, declară el.

Era o formă feminină a lui Vlad. Un diminutiv. Minimizat. Dacă Vasilisa voia un nume puternic, ar fi trebuit să-i nască un fiu.

— Să ne rugăm să fie frumoasă, astfel încât să ne fie cumva de folos, zise el.

Pruncul tipă și mai tare.

Sânii nobili ai Vasilisei erau mult prea importanți pentru a fi supți. Doica așteptă până ce Vlad plecă și apoi puse bebelușul la sfârcurile ei de femeie din popor. Erau încă plini de lapte de la propriul ei copil, un băiat. În timp ce copilașul se prinse de ea cu o înverșunare surprinzătoare, doica își înălță propria-i rugăciune. *Să fie puternică. Să fie vicleană.* O studie pe prințesă, în vîrstă de cincisprezece ani, drăguță și gingășă ca primele flori de primăvară. Fără vlagă și dărâmată pe pat.

Și să fie urâtă.

2

VLAD NU SE DERANJĂ să fie de față la nașterea celui de-al doilea copil al Vasilisei: un fiu, cu un an mai mic decât sora lui, practic urmând-o rapid în această lume.

Doica termină de curățat nou-născutul și i-l întinse mamei sale. Era micuț, perfect, cu o guriță ca un boboc de trandafir și cu capul acoperit de păr negru. Vasilisa zăcea culcată pe pat, cu privirea fixă și lipsită de expresie. Se zgâia la perete. Nu-și aruncă nici măcar o dată privirea spre fiu. Atenția doiciei fu atrasă în jos, unde mica Lada, încruntată, o trăgea de fustă. Doica aplecă bebelușul spre sora lui.

— Un frate, spuse ea, cu o voce blândă.

Pruncul începu să plângă, un sunet slab, deformat, care o îngrijoră pe doică. Lada se încruntă și mai tare. Își puse o mână cu gropițe peste gura lui. Doica îl trase iute, iar Lada își ridică privirea, cu fețisoara contorsionată de furie.

— Meu! strigă ea.

Era primul ei cuvânt.

Doica râse, tulburată, și lăsă din nou copilul în jos. Lada se uită urât la el, până ce acesta se opri din plâns. Apoi, aparent satisfăcută, ieși din odaie cu umbletul ei de copil.

3

DACĂ VASILISA ȘI-AR FI VĂZUT fiica luptându-se pe podea cu cainii și cu fiul doiciei, Bogdan, doica și-ar fi pierdut slujba. Oricum, de la nașterea lui Radu, care avusese loc în urmă cu patru ani, Vasilisa nu își mai părăsise niciodată iatacul.

Radu moștenise toată frumusețea pe care tatăl lor și-ar fi dorit-o pentru fiică. Ochi mărginiți de gene dese, buze pline, bucle grațioase cu o tușă de auriu săsesc.

Bogdan țipă când Lada – Ladislav, acum în vîrstă de cinci ani, refuza să răspundă la numele ei întreg – îl mușcă de coapsă. El îi trase un pumn. Ea îl mușcă și mai tare, iar el țipă după ajutor.

— Dacă vrea să-ți mânânce piciorul, are voie, ii spuse doica. Încetează să mai țipi, altminteri îi dau voie să-ți mânânce și cina.

Asemenea fratelui ei, Lada avea ochii mari, dar ai ei erau prea apropiati, cu sprâncene arcuite care o făceau să pară mereu supărată. Părul ei era o încâlceală, atât de negru, încât pielea ei albă părea bolnăvicioasă. Avea nasul lung și coroiat, buzele subțiri, dinții mici și – judecând după țipetele furioase ale lui Bogdan – destul de ascuțiți.

Era îndărătnică și ranchiunoasă și cel mai răutăcios copil de care avusese grija vreodată doica. De asemenea, era și preferata

doicii. După cum se cuvenea, o fată ar fi trebuit să fie tăcută și cuviincioasă, temătoare și surâzătoare. Tatăl ei era un tiran lipsit de puteri, crud în impotență și care lipsea luni în sir. Mama ei era cu totul absentă, retrasă și inutilă în căminul lor, incapabilă să facă ceva pentru a se ajuta pe sine. Constituiau o reprezentare nimerită a întregii regiuni – în special a patriei doiciei, Valahia.

Dar în Lada ea vedea o scăpare, o rază de speranță extraordinară, care refuza să se ascundă sau să fie domolită. În loc să stingă cu piciorul acea flacără de dragul viitorului Ladei, doica prefera să o întrețină. O făcea să se simtă ciudat de optimistă.

Dacă Lada era buruiana țepoasă ce răsare în mijlocul albiei crăpate de secetă a unui râu, Radu era trandafirul delicat, suav, care pălește dacă nu are condiții perfecte. Chiar acum urla deoarece doica se oprișe pentru o clipă să-i mai dea cu lingura terciul subțire, îndulcit cu miere.

— Fă-l să tacă! ceru Lada, cocoțată pe cel mai mare ogar al tatălui ei, încăruntit și răbdător odată cu trecerea timpului.

— Cum să fac asta?

— Sufocă-l!

— Lada! Mușcă-ți limba. E fratele tău.

— E un vierme. Bogdan e fratele meu.

Doica se încruntă și ii șterse fața lui Radu cu șorțul ei.

— Bogdan nu e fratele tău.

M-aș culca mai curând cu câinii decât cu tatăl tău, gândi ea.

— Ba este! Ești. Spune că ești.

Lada sări în spatele lui Bogdan. Cu toate că el era cu doi ani mai mare și mult mai solid, ea îl țintui la pământ, apăsându-l cu cotul în umăr.

— Sunt! Sunt! zise el, pe jumătate chicotind, pe jumătate plângând.

— Aruncă-l pe Radu afară, laolaltă cu oalele de noapte!

Respect pe Radu plânse și mai sonor, străduindu-se să facă o criză. Doica plescăi din limbă, ridicându-l, cu toate că era mult prea mare pentru a fi cărat. El vârî o mână în bluza ei și o ciupi de piele, care era lăsată și încrețită ca un măr vechi. Uneori, până și ea își dorea ca el să tacă, dar când vorbea era mereu atât de dulce, încât compensa accesele de furie. Ba chiar și mirosea frumos, de parcă mierea i-ar fi rămas în gură între mese.

— Fii cuminte, îi spuse doica, și mai târziu poți să te duci la săniuș cu Lada și cu Bogdan. Ai vrea?

Radu clătină din cap și buza începu să-i tremure, prevestind apariția altor lacrimi.

— Sau am putea vizita caii.

El încuviință ușor din cap, iar doica oftă de ușurare. Ridică privirea și descoperi că Lada plecase.

— Unde s-a dus?

Bogdan făcu ochii mari de teamă și nehotărâre. Deja nu știa de a cui mână să se teamă mai tare – de a mamei sale sau de a miciei Lada.

Pufăind, doica îl sprijini pe Radu de șoldul ei, astfel încât picioarele lui se legănau peste ale ei la fiecare pas. Porni pe corridor spre scările înguste care duceau spre iatacuri.

— Lada, dacă o trezești pe mama ta, va fi...

Se opri și rămase nemîscată, expresia ei însăpațită potrivindu-se cu cea a lui Bogdan. Din salonul din partea din față a casei se auzeau voci. Voci coborâte. Voci de bărbați. Vorbind turcește, limba inamicilor lor, otomanii.

Ceea ce însemna că Vlad era acasă, iar Lada...

Doica o luă la fugă pe corridor și se năpusti în salon, unde o găsi pe Lada stând în picioare în mijlocul încăperii.

— Omor necredincioși! mărâi copila, învârtind un cuțitaș de bucătărie.

— Aşa faci?

Recenzie pentru oamenii sărbi

Vlad i se adresă în limba sașilor, graiul cel mai vorbit în Sighișoara. Săseasca doică era grosolană, și în vreme ce Vasilisa vorbea fluent mai multe limbi, ea nu discuta niciodată cu copiii. Lada și Radu vorbeau doar valaha.

Lada flutură cuțitul spre el ca răspuns la întrebarea pe care n-o înțelegea. Vlad ridică dintr-o sprâncenă. Era înfășurat într-o mantie fină, iar pe cap avea o pălărie lucrată cu grijă. Trecuse aproape un an de când Lada îl văzuse ultima dată pe tatăl ei. Nu-l recunoscu.

— Lada! șopti doica. Vino imediat aici!

Lada stătea dreaptă, atât cât ii îngăduiau picioarele ei scurte și durdulii.

— Asta e casa mea! Eu sunt Ordinul Dragonilor! Omor necredincioși!

Unul dintre cei trei bărbați care îl însoțeau pe Vlad murmură ceva în limba turcă. Doica simți cum ii asudă fața, gâtul, spatele. Oare ar omorî un copil pentru că ii amenință? Oare tatăl ei ar îngădui? Sau pur și simplu o vor omorî pe ea pentru că nu era în stare să o țină pe Lada sub control?

Vlad zâmbi indulgent la manifestarea de curaj a fiicei sale și apoi își înclină capul spre cei trei bărbați. Cei trei ii întoarseră plecăciunea și ieșiră din încăpere, fără să o bage în seamă pe doică sau pe copilul neascultător.

— Câți necredincioși ai omorât?

Glasul lui Vlad, de data aceasta în tonurile melodicioase ale limbii valahe, de sorginte romanică, era curgător și rece.

— Sute. Lada îndreptă cuțitul spre Radu, care își ascunse fața în umărul doicăi. Pe astă l-am omorât azi-dimineață.

— Și acum ai să mă omori pe mine?

Lada șovăi, lăsând mâna în jos. Își privi lung tatăl și recunoașterea își făcu loc pe chipul ei asemenea laptelui care

cade în apa limpede. Iute ca un șarpe, Vlad însfăcă din mâna ei cuțitul, apoi o apucă de gleznă și o ridică în aer.

— Și cum, spuse el, cu chipul ei întors cu susul în jos, ai crezut că ai să omori pe cineva mai mare, mai puternic și mai isteț decât tine?

— Ai trișat!

În ochii Ladei ardea o privire care o îngrozea pe doică. Acea privire însemna rânire, distrugere sau foc. Adeseori, toate trei laolaltă.

— Am câștigat. Asta este tot ce contează.

Cu un țipăt, Lada se răsuci și își mușcă tatăl de mâna.

— Pe râurile lui Iisus!

O lăsă pe podea. Ea se făcu ghem, se rostogoli mai departe de el, apoi se lăsă pe vine, dezvelindu-și dinții. Doica se crispă, așteptând ca Vlad să-și iasă din fire și s-o bată pe Lada. Sau s-o bată *pe ea* pentru că nu reușise să o facă pe Lada supusă și docilă.

În loc de asta, el izbucni în râs.

— Fiica mea este sălbatică.

— Îmi pare tare rău, stăpâne. Doica își lăsă capul în jos, gesticulând înnebunită înspre Lada. Este din cale-afară de bucurioasă să vă revadă după o absență atât de îndelungată.

— Ce poți să-mi spui despre educația lor? Nu vorbește săseasca.

— Nu, stăpâne.

Nu era întru totul adevărat. Lada prinse se obscenitățile săsești și adesea le striga pe geam oamenilor din piața aglomerată.

— Știe puțină maghiară. Dar n-a fost nimeni care să se ocupe de educația copiilor.

El plescăi din limbă, cu o privire gânditoare în ochii lui ageri.